

إِنَّ ile hükmün tahkiki

إِنَّ Arapçada **te'kîd (kesinlik) ve tahkik** ifade eden bir edattır; cümledeki hükmü güçlendirir ve “şüphesiz, muhakkak ki” anlamı katar. Üstad Bediüzzaman Said Nursî, bu hakikati İşârâtü'l-İ'câz'da şu şekilde ifade eder:

Tahkiki ifade eden إِنَّ deki nükte şöyle tasvir edilebilir ki:

إِنَّ herhangi bir cümlede bulunursa o cümlenin damını deler, hakikate nüfuz eder. Ve o davayı veya hükmü aşağıya indirir, hakikate yapıştırmakla o hükmün hayalî veya zannî veya mevzu veya hurafe hükümlerden olmadığını ve ancak hakaik-i sabiteden olduğunu ispat eder.

إِنَّ'nin yaptığı işi en iyi misallerle anlayabiliriz. Çünkü o, bir cümleyi sadece söylemez; **onu kesinliğe mühürler**.

Mesela birine “Bu yol doğru” desen, bu bir kanaat olabilir. Ama **إِنَّ هَذَا الطَّرِيقَ**

صَحِيحٌ dediğinde artık bu söz, tereddüt kaldırmayan bir hükme dönüşür. Sanki diyorsun ki: “*Bu sadece benim görüşüm değil, kesin bir gerçektir.*”

Yine düşün: Bir doktor hastasına “Bu ilaç faydalı” derse, bu bir tavsiye gibi algılanabilir. Ama **“Şüphesiz bu ilaç faydalıdır”** dediğinde, o söz artık bir ihtimal değil; güven veren, kesinlik ifade eden bir hüküm olur. İşte إِنَّ, bu kesinliği kazandırır.

“إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ” (Muhakkak ki Allah çok bağışlayıcıdır, merhametlidir.)

Burada إِنَّ, Allah'ın affediciliğini bir ihtimal gibi değil; değişmez bir hakikat olarak kalbe yerleştirir. Yani kul şöyle düşünür: “*Acaba affeder mi?*” değil; “*Kesinlikle affedicidir.*”

Birisi sana “Bu adam dürüst” derse inanıp inanmamak arasında kalabilirsin. Ama “Bu adam kesinlikle dürüştür” dediğinde, o söz artık bir kanaat değil; **iddia ve ispat gücü taşıyan**

bir hüküm olur.

İşte Üstad'ın dediği gibi **أَنَّ**, cümlenin “damını deler”; yani yüzeyde bırakmaz, derine indirir.
Sözü **zandan hakikate, ihtimalden kesinliğe, lafızdan gerçeğe** çevirir